

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/94/2012
Identifikačné číslo spisu:	6012200004
Dátum vydania rozhodnutia:	05.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200004.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: MAJOL, s.r.o., Lučenecké kúpele, Lučenec, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Málekom, advokátom, Kraskova 2, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vázovova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/13037-124463/2011/990325-r zo dňa 23. novembra 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/2/2012-43 zo dňa 20. júna 2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/2/2012-43 zo dňa 20. júna 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 24S/2/2012-43 zo dňa 20.06.2012 Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/13037-124463/2011/990325-r zo dňa 23.11.2011, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Lučenec č. 664/230/5614/10/Gol zo dňa 05.02.2010, ktorým bol v zmysle § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom pre kontrolované zdaňovacie obdobie (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) znížený nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 2000 zo sumy 15.450,11 € na sumu 137,22 €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobcovi neboli upreté jeho práva, pretože konateľ spoločnosti EKOSTAVBA, s.r.o., nebol vypočutý ako svedok a z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by žalobcovi nebolo umožnené nahliadnuť do spisu a rovnako ani skutočnosť, že žalobca správcu dane o nahliadnutie do spisu požiadal. Rovnako nebolo zistené, že by bol žalobca ukrátený na svojom práve vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že v

súlade s § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. dôkazné bremeno znáša daňovník. Správca dane nie je povinný dokázať, že podmienky nadmerného odpočtu boli splnené, ale túto povinnosť má daňovník a tiež tvrdenie, že formálne nedostatky dodávateľských faktúr nemôžu zaťažovať daňovníka, neobstojí. Práve naopak, ak daňovník nemá daňový doklad, nemôže uplatniť nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH). Daňový doklad je totiž zákonom vyžadovanou podmienkou na uplatnenie nadmerného odpočtu tak, ako to vyplýva z § 20 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom pre kontrolované zdaňovacie obdobie (ďalej len zákon č. 289/1995 Z.z.). K odcudzenej dokumentácii žalobcu prvostupňový súd uviedol, že žalobca síce predložil potvrdenie Okresného oddelenia policajného zboru SR Lučenec zo dňa 01.02.2001 o tom, že došlo ku krádeži vlámaním do budovy Lučenecké kúpele, a.s., avšak v predmetnom doklade nie je uvedená bližšia špecifikácia odcudzených vecí. Nie je preto zrejmé, či došlo k odcudzeniu dokumentácie, resp. účtovníctva žalobcu, prípadne nie je uvedená špecifikácia odcudzených listín. Žalobca už v období vykonávania riadnej daňovej kontroly za kontrolované zdaňovacie obdobie september 2000 začatej v roku 2000 nepredložil doklady, ktoré by vierohodným spôsobom preukazovali skutočnosti deklarované predloženými faktúrami.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 24S/2/2012-43 zo dňa 20.06.2012 a zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/221/13037-124463/2011/990325-r zo dňa 23.11.2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa č. 24S/2/2012-43 zo dňa 20.06.2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V dôvodoch uviedol, že boli porušené jeho práva § 15 ods. 5 písm. d/, e/ zákona č. 511/1992 Zb. Výpočutie konateľa spoločnosti EKOSTAVBA, s.r.o., na ústnom pojednávaní konanom dňa 11.12.2009 sa uskutočnilo bez prizvania a upovedomenia štatutárneho zástupcu a právneho zástupcu žalobcu a zistenia získané prostredníctvom výpovede tohto svedka boli jedným z dôvodov, o ktoré sa žalovaný opieral v preskúmanom rozhodnutí. Žalobcovi nebolo umožnené klásť tomuto svedkovi otázky, v súvislosti s ktorými by mohol žalovaný dospieť k iným skutkovým zisteniam, v súvislosti s ktorými by žalovaný dospel k iným záverom, než k akým dospel v preskúmanom administratívnom rozhodnutí. S rekonštrukciou kotolne totiž súviseli i výkopové a iné terénne práce, s ktorými súviseli faktúry č. 0902MJ zo dňa 02.09.2000 a č. 0903MJ zo dňa 03.09.2000, ktoré sa vzťahujú k uvedenému zdaňovaciemu obdobiu; teda nie je pravdou, že s rekonštrukciou kotolne nesúvisí žiadna z faktúr za zdaňovacie obdobie september 2000. Práve i táto skutočnosť mohla byť bližšie objasnená, ak by žalobca mohol byť prítomný pri výpočutí štatutárneho zástupcu EKOSTAVBA, s.r.o.,.

Vo svojom odvolaní ďalej poukázal na nesprávne vyhodnotenie svedectva uskutočneného prostredníctvom výpočutia svedka MUDr. R. Y., ktorý v čase realizácie rekonštrukčných a stavebných prác na objekte Lučeneckých kúpeľov vykonával funkciu primátora mesta Lučenec. Z jeho výpovede malo vyplývať, že mal vedomosť o tom, že na objekte Lučeneckých kúpeľov v roku 2000 rekonštrukčné práce vykonával žalobca. Rekonštrukčnými prácami bol dotknutý celý objekt Lučeneckých kúpeľov, avšak nevedel odhadnúť hodnotu uskutočňovaných prác. Ak by si MUDr. Y. bol vedomý toho, že žalobca na objekte Lučeneckých kúpeľov rekonštrukčné a stavebné práce nevykonával, musel by k takýmto skutočnostiam odpovedať úplne inak.

Správca dane začal riadnu daňovú kontrolu za dotknuté zdaňovacie obdobie 07.09.2000, avšak všetky procesné úkony smerujúce k objektívnym skutkovým zisteniam, či právo žalobcu na priznanie nadmerného odpočtu DPH za dotknuté zdaňovacie obdobie bolo opodstatnené skutočným výkonom rekonštrukčných stavebných prác zo strany žalobcu, správca dane začal uskutočňovať až v obdobiach, ktoré so značným časovým odstupom nasledovali po udalosti, kedy došlo k násilnému vlámaniu do objektu Lučeneckých kúpeľov (01.02.2001) a kedy došlo k odcudzeniu značnej časti inventáru v uvedenom objekte, ako i k odcudzeniu a znehodnoteniu značnej časti dokumentácie, t.j. i účtovnej dokumentácie, ktorá súvisela s podnikateľskými aktivitami žalobcu. Žalobca svoje právo na priznanie nadmerného odpočtu následne preukazoval prostredníctvom účtovnej dokumentácie subjektov, ktoré

boli v prevažnej časti dodávateľmi jednotlivých stavebných rekonštrukčných prác, materiálu i zariadení. V danej súvislosti preto treba brať na zreteľ zásadu daňového konania (voľné hodnotenie dôkazov) uvedenú v § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Ak by správca dane postupoval v súlade s uvedenou zásadou, dospel by tak k iným skutkovým zisteniam.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že dôvody, ktorými prvostupňový súd odôvodnil svoje rozhodnutie vyplývajú z odôvodnenia žalobou napadnutého rozhodnutia č. I/221/13037-124463/2011/990325-r zo dňa 23.11.2011 a z predloženého administratívneho spisu, preto žalovaný zotrúva na odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia a na svojom vyjadrení k žalobe. Zároveň poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) sp. zn. 6Sžf/25/2011 zo dňa 28.03.2012, 6Sžf/22/2011 zo dňa 28.03.2012, 8Sžf/25/2011 zo dňa 14.02.2012, 4Sžf/25/2011 zo dňa 13.11.2011, ktorými najvyšší súd v rovnakej veci len za iné zdaňovacie obdobie potvrdil rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorými boli zamietnuté žaloby žalobcu za iné zdaňovacie obdobia.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, hlasovaním členov senátu v pomere 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom od 01.05.2011) rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že Daňový úrad Lučenec vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 664/320/66531/2009/Ern zo dňa 22.12.2009, ktorý bol so žalobcom prerokovaný a doručený mu bol dňa 26.01.2010. Správcom dane boli na základe požiadavky žalobcu vypočítaní svedkovia MUDr. R. Y. - bývalý primátor mesta Lučenec a R. W. - konateľ spoločnosti MAJOL, s.r.o.. Tiež na základe požiadavky žalobcu správca dane opätovne zaslal dožiadanie miestne príslušnému správci dane, aby preveril uskutočnenie zdaniteľných plnení u daňového subjektu PB & JM trade, s.r.o., ktorý bol podľa predložených dokladov hlavný dodávateľ materiálu a stavebných prác pre žalobcu. Daňový subjekt PB & JM trade, s.r.o., bol v Obchodnom registri Slovenskej republiky vymazaný dňa 24.10.2006, bola u neho vykonaná kontrola DPH, ale keďže nespôlupracoval, daň mu bola určená podľa pomôcok. Pri získavaní dôkazov bol vypočítaný aj Ing. T. V., bývalý predseda predstavenstva spoločnosti Lučenecké kúpele, a.s.. Dňa 05.02.2010 Daňový úrad Lučenec vydal dodatočný platobný výmer č. 664/230/5614/10/Gol, ktorým znížil žalobcovi nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 2000 zo sumy 465.450,-Sk na sumu 4.134,-Sk. Druhostupňovým rozhodnutím žalovaného č. I/221/13037-82792/2010/990325-r zo dňa 23.08.2010 bol uvedený platobný výmer potvrdený. Najvyšší súd svojím rozhodnutím sp. zn. 3Sžf/25/2011 zo dňa 02.08.2011 uvedené druhostupňové rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný na základe zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu vydal dňa 23.11.2011 rozhodnutie č. I/221/13037-124463/2011/990325-r a v zmysle právnych názorov uvedených v predmetnom rozsudku najvyššieho súdu posudzoval, či zostávajúce zistenia a dôvody sú spôsobilé tvoriť samostatný skutkový základ pre záver o znížení nadmerného odpočtu. Dospel k záveru, že žalobca nespĺnil podmienku nároku na odpočet DPH ustanovenú v § 20 ods. 2 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z.z. a to tým, že v daňovej kontrole nepreukázal, že zdaniteľné plnenia deklarované spornými daňovými dokladmi boli uskutočnené a preverovaním správcu dane u dodávateľov, ako aj u odberateľa (Lučenecké kúpele, a.s.) sa nepotvrdilo uskutočnenie zdaniteľných plnení tak, ako to deklarujú sporné daňové doklady. To znamená, že daňovou kontrolou nebolo preukázané, že zdaniteľné plnenia deklarované spornými daňovými dokladmi uskutočnila spoločnosť PB&JM trade, s.r.o., (dodávateľ) pre

kontrolovaný daňový subjekt (MAJOL, s.r.o.). Zároveň kontrolovaný daňový subjekt nesplnil ani podmienku ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z.z., pretože ku dňu podania daňového priznania za kontrolované zdaňovacie obdobie nemal daňový doklad. Keďže žalobca nesplnil podmienky na odpočet DPH ustanovené v § 20 ods. 2 písm. a/ a ods. 3 v nadväznosti na § 15 ods. 2 písm. f/ zákona č. 289/1995 Z.z., žalovaný dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na odpočet DPH zo sporných daňových dokladov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje; pri správe daní vykonávannej daňovým úradom alebo colným úradom daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j) prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo

- a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
- c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní,
- f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
- g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

- a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu,
- b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly,
- c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou,
- d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme (6ed) vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,
- e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,

f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom,
g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 431/2002 Z.z.) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi (§ 10).

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z.z. účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z.z. daňový doklad musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie,
- b) obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, v ktorého prospech sa zdaniteľné plnenie uskutočňuje,
- c) poradové číslo daňového dokladu,
- d) dátum uskutočnenia zdaniteľného plnenia,
- e) dátum vyhotovenia daňového dokladu,
- f) názov, množstvo tovaru alebo rozsah zdaniteľného plnenia,
- g) výšku ceny bez dane,
- h) sadzbu dane,
- ch) výšku dane celkom.

Podľa § 15 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z.z. ak súčasťou zdaniteľného plnenia je tovar alebo služba s rôznymi sadzbami dane, prípadne zdaniteľné plnenie oslobodené od dane, musí sa v daňovom doklade uviesť výška ceny bez dane a výška dane celkom oddelene podľa ustanovených sadzieb dane, prípadne výška ceny zdaniteľného plnenia oslobodeného od dane. Daň sa zaokrúhľuje pre jednotlivé sadzby dane.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. platiteľ má nárok na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach, ak sú prijaté na účely uskutočňovania svojich zdaniteľných plnení a ak tento zákon neustanovuje inak. Ak platiteľ zdaniteľné plnenie prijme na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení a zároveň aj na iný účel ako na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení, má nárok na odpočet dane v pomernej výške zodpovedajúcej rozsahu použitia prijatého zdaniteľného plnenia na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení.

Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z.z. platiteľ má nárok na odpočet dane, ak

a) sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo (§ 13),

b) daň na vstupe zaúčtoval,

c) daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,

d) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ, a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200.000,-Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z.z. platiteľ uplatňuje nárok na odpočet dane v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie, v ktorom sú splnené podmienky uvedené v odseku 2 písm. a) a c) a ku dňu podania daňového priznania má daň na vstupe zaúčtovanú, má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad a doklad o zaplatení dane. Ak má platiteľ, ktorý uplatňuje nárok na odpočet dane, pochybnosti o tom, či osoba, ktorá vyhotovila daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, bola platiteľom v čase uskutočnenia zdaniteľného plnenia, môže požiadať daňový úrad o túto informáciu.

Ustanovenie § 20 ods. 1 veta prvá zákona č. 289/1995 Z.z. predstavuje základnú podmienku na vznik nároku na nadmerný odpočet DPH, ktorou je aby platiteľ prijímal zdaniteľné plnenia na uskutočnenie jeho zdaniteľných plnení. Uskutočnenie zdaniteľných plnení musí byť preukázateľné, daňové doklady musia spĺňať formálne nároky, kladené na ne zákonom a musia byť kumulatívne naplnené podmienky stanovené v § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z.z.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K námietke žalobcu ohľadne nezabezpečenia jeho účasti pri výsluchu konateľ a spoločnosti EKOSTAVBA, s.r.o., na ústnom pojednávaní konanom dňa 11.12.2009 odvolací súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že účelom výsluchu bolo podanie vysvetlenia ku skutočnostiam zisteným z dokladov a k informácii poskytnutej Mestom Lučenec, ktoré bolo objednávateľom prác vykonaných spoločnosťou EKOSTAVBA, s.r.o., sa účasť žalobcu nejaví ako nevyhnutná na zabezpečenie jeho práv, pričom možnosť jeho oboznámenia sa s obsahom dôkazu formou nahliadnutia do spisu, žalobca nevyužil. Z obsahu vykonaného dokazovania sa prítomnosť žalobcu na výsluchu tohto svedka nejaví ako okolnosť, ktorá by mohla zásadným spôsobom zvrátiť výsledky dokazovania, obzvlášť kladením otázok konateľovi spoločnosti, s ktorou žalobca nebol v žiadnom zmluvnom ani obdobnom vzťahu. Výsluch uvedeného svedka mal len dotvoriť celkový obraz o realizovanej plynofikácii prenajatého objektu, ktorej realizovanie žalobca, na rozdiel od vyslúchaného svedka, nevedel žiadnymi dôkazmi preukázať. Výsledky výsluchu uvedeného svedka korešpondovali s ostatnými súvisiacimi podpornými dôkazmi, ako napr. stavebné povolenie na stavbu „Lučenecké kúpele - prívod plynu“, kolaudačné rozhodnutie č. F-2000/01715 zo dňa 06.09.2000 vydané na stavebníka SPP, š. p., OZ Lučenec, faktúra vystavená Mestu Lučenec spoločnosťou EKOSTAVBA, s.r.o., za vykonané výkopové a zásypové práce súvisiace s uvedenou plynofikáciou. Vykonanie výkopových a zásypových prác žalobcom nepotvrdilo ani Mesto Lučenec, ani predseda predstavenstva Lučeneckých kúpeľov, a.s., Ing. T. V., o ktorého výsluchu boli, mimochodom, žalobca i jeho právny zástupca vopred informovaní, pričom svoje právo účasti na výsluchu a klásť svedkovi otázky, nevyužili.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd neoznámenie termínu výsluchu konateľ a spoločnosti EKOSTAVBA, s.r.o., žalobcovi hodnotí ako porušenie jeho procesných práv vyplývajúcich z § 15 ods. 5 písm. d/ a e/ zákona č. 511/1992 Zb., avšak nie s podstatným a rozhodujúcim významom z hľadiska predmetu súdneho konania. Prihliadol na skutočnosť, že správca dane v rámci výkonu opakovanej daňovej kontroly mal snahu realizovať žalobcom navrhované dôkazy (napr. predvolaním svedka T. F.),

vysporiadal sa s námietkami žalobcu predloženými k protokolu o výsledku opakovanej daňovej kontroly a uviedol ich v dodatku k tomuto protokolu, ako i prvostupňovom rozhodnutí správca dane.

Vo vzťahu k výpovedi svedka MUDr. R. Y. odvolací súd konštatuje, že táto bola prvostupňovým aj druhostupňovým správnym orgánom, ako i krajským súdom vyhodnotená správne bez zaujatosti v neprospech žalobcu a v súlade so zásadami logiky, pričom ani odpovede uvedeného svedka na otázky žalobcu počas výsluchu nedávajú jednoznačnú odpoveď na nezodpovedané otázky, či žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období vykonával rekonštrukčné práce na sporných objektoch, aké práce a v akom rozsahu.

Vykonanie dôkazov znaleckými posudkami vypracovanými z dôvodu ohodnotenia prenajatých nehnuteľností pre ich rekonštrukciou a po rekonštrukcii dvoma odlišnými znalcami bolo pre účely preukázania žalobcových tvrdení realizované správcom dane na návrh žalobcu. Skutočnosť, že zistenia z nich vyplývajúce nie sú v súlade s očakávaním žalobcu o preukázaní ním uvádzanej výšky zhodnotenia predmetného majetku, nie je dôvodom, aby na ne správca dane pri hodnotení všetkých vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti neprihliadal.

V tejto súvislosti nemožno prisvedčiť argumentácii žalobcu o nadmernej opotrebovanosti a nadmernom zdevastovaní posudzovaných objektov, nakoľko v priebehu troch rokov od žalobcom deklarovanej rekonštrukcie objektov, investícia v sume cca 15 mil. Sk sa na ohodnotení nehnuteľnosti musela prejavíť, čo však zo znaleckého posudku z roku 2003 nevyplyva, ba naopak vyplýva z neho celkovo nižšia hodnota predmetu ocenenia ako pred začatím rekonštrukcie.

K žalobcom uvádzanej dôkaznej núde, v ktorej sa žalobca ocitol po odcudzení jeho účtovnej dokumentácie z dôvodu vlámania do objektu Lučeneckých kúpeľov dňa 01.02.2001, žalovaný zaujal procesne akceptovateľné stanovisko. Žalobca preukazoval odcudzenie účtovnej dokumentácie potvrdením Okresného oddelenia PZ Lučenec zo dňa 01.02.2001 o krádeži vlámaním do budovy Lučenecké kúpele. Z tohto dokladu, ani z inej listiny vyšetrovacieho úkonu orgánov činných v trestnom konaní nevyplyva žiaden popis a špecifikácia odcudzených vecí a dokumentácie.

Vzhľadom k tomu, že žalobca v priebehu prvej a ani opakovanej daňovej kontroly nepredložil daňové doklady spĺňajúce formálne náležitosti podľa zákona č. 269/1995 Z.z. a nimi deklarované prijaté zdaniteľné plnenia nepreukázal inými hodnovernými dôkazmi, správca dane v súlade s jeho povinnosťou vyplývajúcou mu z § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., t.j. povinnosťou preveriť a zistiť skutočnosti rozhodujúce pre oprávnenie uplatneného nároku na nadmerný odpočet DPH za kontrolované zdaňovacie obdobie, v spojení so zásadou materiálnej pravdy a voľného hodnotenia dôkazov podľa § 29 ods. 1, 2 a ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., realizoval ďalšie dokazovanie, ktoré však žalobcove tvrdenia nepotvrdilo. V tomto ohľade nemožno žalobcom uvádzané odcudzenie účtovnej dokumentácie považovať za liberačný dôvod pre účely akceptovania ním predložených neúplných a v zmysle zákona č. 431/2002 Z.z. neakceptovateľných daňových dokladov.

Odvolaciemu súdu z listinných dôkazov obsiahnutých v administratívnom spise žalovaného nevyplyvajú žiadne dôkazy a skutočnosti preukazujúce, že by mal žalobca v súvislosti s užívaním prenajatých nehnuteľností v úmysle prijímať zdaniteľné plnenia na uskutočnenie jeho vlastných zdaniteľných plnení, teda realizovať tam podnikateľskú činnosť.

Predovšetkým žiadne listinné dôkazy nenasvedčujú tomu, že by žalobca realizoval prípravu a kroky potrebné na zahájenie, prípadne činnosti spojené s rekonštrukciou a plynofikáciou prenajatých nehnuteľností. Správcovi dane nepredložil dôležité súvisiace listinné dôkazy, akými by nesporne boli štúdia na podnikateľský zámer využitia prenajatých Lučeneckých kúpeľov, projektová dokumentácia na realizáciu rekonštrukcie alebo plynofikácie objektov, stavebný denník, súpis vykonaných stavebných prác, protokoly o vykonaných prácach a odovzdaní objednaného diela a podobne. Absencia takýchto dôkazov nasvedčuje tomu, že žalobca zrejme nemal v úmysle v predmetných objektoch uskutočňovať svoje zdaniteľné plnenia, resp. ani tak nečinil.

Hodnovernosti žalobcom deklarovanych zdanitel'nych plnení a jeho tvrdeniam neprispieva ani skutočnosť, že od Mesta Lučenec za účelom zmluvne dohodnutej kompenzácie nájomného s vynaloženými nákladmi na rekonštrukciu prenajatých nehnuteľností predložil požiadavku na vyplatenie 527.730,46 €, pričom suma vyplývajúca z predložených faktúr dosahovala výšku 59.542,64 €. Navyše z predložených daňových dokladov prenajímateľ nevedel zistiť, a to konštatuje po posúdení v rámci daňovej kontroly i správca dane, kto daný doklad vystavil, schválil, podpísal, doklady neboli opatrené pečiatkou dodávateľa, doklady boli vystavené výlučne na dodávku stavebného materiálu s 23% DPH, neobsahujú súpis vykonaných prác, doklady za dodávky stavebného materiálu sú bez dodacích listov, nie je možné skontrolovať, kto materiál dodal, prevzal, kde, kedy a ako bol v rekonštruovaných nehnuteľnostiach zabudovaný.

Z listinného dôkazu predloženého Mestom Lučenec, úradného záznamu k posudzovaniu účelne vynaložených nákladov na zhodnotenie nehnuteľnosti Lučenecké kúpele zo dňa 16.02.2001 vyplýva, že pri kontrole realizovaných stavebných prác sa so zástupcami mesta na základe požiadavky žalobcu stretol konateľ spoločnosti PB & JM trade, s.r.o., T. F., ktorý však nemal kľúče od kontrolovaných objektov a potrebné informácie nevedel poskytnúť. Uvedený, t.č. bývalý konateľ spoločnosti PB & JM trade, s.r.o., do zápisnice správcovi dane dňa 26.04.2004 vypovedal, že si nepamätá, resp. nevie, akými stavebnými strojmi sa ním ako subdodávateľom žalobcu, resp. vykonávateľom stavebných prác, realizovala rekonštrukcia a ohľadne zabezpečenia potrebných strojov uviedol, že tieto na miesto stavebných prác zabezpečoval žalobca, ktorý ich mal prenajaté. Uvedené tvrdenie nekorešponduje s tvrdením žalobcu, ktorý na otázky zabezpečenia strojov potrebných k realizácii stavebných prác dňa 15.07.2009 správcovi dane do zápisnice odpovedal, že si nepamätá, od koho mali stroje prenajaté. Nie len tieto dôkazy a súvislosti, ale aj mnohé iné, podrobne rozobraté v žalobou napadnutom rozhodnutí žalovaného, svedčia o nedôveryhodnosti žalobcom deklarovanych prijatých zdanitel'nych plneniach ako i o nevierohodnosti predložených daňových dokladov.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Vzhľadom na vyššie uvedené a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú dôvodné, a preto rozhodol podľa § 219 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 O.s.p. Žalobca nemal úspech v odvolacom konaní, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.